USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **O. Z.,** zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, čj. MV-80623-5/SO-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2020, čj. 55 A 110/2020-31,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 4. 2020, čj. OAM-13014-6/ZM-2020, kterým správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla u Krajského soudu v Praze, který v záhlaví uvedeným usnesením řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení uvedeného usnesení.

[2] Jelikož stěžovatelka spolu s podáním kasační stížnosti nezaplatila soudní poplatek, vyzval ji Nejvyšší správní soud k jeho zaplacení ve lhůtě patnácti dnů usnesením ze dne 30. 11. 2020, čj. 8 Azs 264/2020-7. Ve lhůtě stanovené k zaplacení soudního poplatku stěžovatelka bez bližšího odůvodnění požádala o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud ji proto vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů doložila své osobní, majetkové a výdělkové poměry a za tímto účelem jí zaslal formulář obsahující typové okruhy informací, které jsou rozhodné pro posouzení její žádosti. Na tuto výzvu však stěžovatelka nijak nezareagovala a Nejvyšší správní soud její žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl usnesením ze dne 19. 1. 2021, čj. 8 Azs 264/2020-27, a opakovaně stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů zaplatila soudní poplatek. Toto usnesení bylo zástupkyni stěžovatelky doručeno dne 19. 1. 2021.

[3] Dne 3. 2. 2021, tedy poslední den lhůty k zaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud obdržel podání stěžovatelky, ve kterém opětovně požádala o osvobození od soudních poplatků. Svou žádost zdůvodnila tím, že *„její finanční situace se od její první žádosti nezlepšila naopak vzhledem k současné situaci (covid-19) je stále obtížnější a složitější*".

[4] Nejvyšší správní soud v návaznosti na naposled citované podání stěžovatelky předně připomíná svůj rozsudek ze dne 17. 6. 2008, čj. 4 Ans 5/2008-65, podle něhož *„o podané žádosti o osvobození od soudního poplatku musí být rozhodnuto dříve, než soud pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Toto obecné pravidlo však má své výjimky, neboť jeho mechanické uplatňování by mohlo v některých případech vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakováním stále stejných žádostí a rozhodnutí o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení.*"

[5] Stěžovatelka sice v opakované žádosti čistě formálně vzato uvedla nové skutečnosti („nelepšící se", resp. „obtíženější a složitější" finanční situaci). Toto tvrzení je však zcela obecné a nedostatečné pro nové rozhodnutí o osvobození. Stěžovatelka např. netvrdí, že přišla o práci nebo že by danou nemocí (COVID-19) trpěla, kvůli čemuž by poklesly její příjmy. Tím spíše pak své tvrzení ani nedokládá. To vše navzdory tomu, že jí Nejvyšší správní soud k její první žádosti zaslal výše uvedený formulář, ve kterém se mohla seznámit se skutečnostmi, které je třeba pro posouzení žádosti sdělit. Nejvyšší správní soud ji při dané příležitosti rovněž poučil, že je její povinností, aby svá tvrzení doložila. Nejvyšší správní soud proto ve světle výše citované judikatury dospěl k závěru, že obecná žádost žalobkyně nesplňuje požadavky na opakovanou žádost o osvobození od soudních poplatků, o které by musel zvlášť rozhodovat. Stejně tak již není na místě stěžovatelku opětovně k čemukoliv vyzývat, neboť takto by totiž bylo možné se stěžovatelkou komunikovat do nekonečna. Přistoupil proto v souladu s již existující praxí zdejšího soudu rovnou k zastavení řízení (viz např. usnesení ze dne 22. 3. 2017, čj. 1 As 359/2016-43, ze dne 21. 7. 2017, čj. 2 As 216/2017-17, ze dne 9. 5. 2019, čj. 2 Afs 27/2019-42).

[6] S podáním kasační stížnosti je spojen vznik poplatkové povinnosti [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích")]. Dle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5 000 Kč. To se týká i kasační stížnosti stěžovatelky.

[7] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je v nyní posuzované věci zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, který v § 9 odst. 1 stanoví, že *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.*

[8] Jak Nejvyšší správní soud již výše uvedl, usnesením ze dne 19. 1. 2021, čj. 8 Azs 264/2020-27, stěžovatelku vyzval k zaplacení soudního poplatku. Zároveň ji poučil

o tom, že nezaplatí-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastaví. Stěžovatelka v uvedené lhůtě (ani po jejím uplynutí) soudní poplatek nezaplatila, a to i přesto, že byla o negativních důsledcích řádně poučena. Nebyla tedy splněna základní podmínka k tomu, aby mohlo řízení o kasační stížnosti proběhnout. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s.

[9] Nad rámec nutného odůvodnění navíc Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatelky uplatněná v kasační stížnosti se míjela s důvody napadeného usnesení krajského soudu. Ten řízení zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Pouze *obiter dictum* krajský soud dodal, že by žaloba nebyla projednatelná ani v případě zaplacení soudního poplatku, protože neobsahovala žádný žalobní bod a nebyl již časový prostor pro odstranění této vady. Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti svými námitkami mířila výlučně proti závěru o neuvedení žalobních bodů, zcela tím minula nosný důvod napadeného usnesení spočívající v nezaplacení soudního poplatku.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. února 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu